

Arrest

nr. 113079 van 29 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, M. M. A. K., bent een zesentwintigjarige Afghaanse jongeman van Pashtou-origine. U bent geboren in het dorp Ghondai gelegen in het district Khas Kunar, dat op zijn beurt gelegen is in de provincie Kunar. U volgde geen school maar uw vader leerde u het alfabet in uw moedertaal het Pashtou. Uw vader was de malik van de dorpen Ghondai, Enzarai en Tangai.

Uw problemen die de aanleiding waren tot uw vlucht uit Afghanistan, spelen zich af in een context van algemeen geweld tussen twee stammen. In dit conflict stonden de dorpen Ghondai, Enzarai en Tangai (waar u bij behoorde) tegenover de dorpen Shah, Kari Shah en Manogai. Telkens het geweld uit de hand dreigde te lopen, zaten de ouderen samen en werd er een staakt-het-vuren onderhandeld.

De sterke man bij de andere dorpen was A. H. Hij was een taliban-lid die de logistiek (voedsel, slaapplaats,...) verzorgde voor de buitenlandse taliban op doortocht.

Ook in uw dorp kwamen de taliban aankloppen voor voedsel en onderdak. Ze kwamen jullie onderwijzen in de moskee waarna er mensen werden aangeduid die hen met deze dingen moesten helpen. Niemand durfde weigeren uit schrik gedood te worden. Toen de Amerikanen huiszoekingen uitvoerden in uw dorp besliste uw vader samen met de dorpelingen dat de taliban niet langer welkom waren. A. H. reageerde door uw vader en zijn familie te bedreigen met de dood indien jullie weigerden hulp te geven aan de taliban. Een tijdje waren er minder bezoeken van de taliban maar na een periode was het aantal keren dat de taliban om hulp vroeg terug zoals voordien. Als de taliban aan jullie deur aanklopten, gaf uw vader de sleutel van de moskee omdat hij geen andere optie had.

Ongeveer een maand à anderhalve maand voor uw vertrek was uw vader naar een huwelijksfeest in een ander dorp toen de taliban aanklopten. U en uw broer sliepen op het dak van het huis omwille van de warmte. In uw regio hebben de huizen een soort wachttorens waar men veilig kan zien wat er in de omgeving gebeurt maar waar men niet kan gezien worden door de mensen op de begane grond. Er zitten zelfs gaten in de muren waardoor men op eventuele vijanden kan schieten. Vanuit deze torens kon u zien dat er zes taliban-leden aan de deur stonden. U vroeg hen wie ze waren waarop zij vroegen om de deur te openen. Nadat u weigerde, vroegen ze u de sleutel van de moskee. Ook dit weigerde u omdat uw vader het zo had bevolen. De taliban beledigde u en uw vader en dreigden de deur open te breken. De taliban opende het vuur waarop u en uw broer een vuurgevecht begonnen tegen de taliban. Eén van de taliban-leden werd gewond. De dorpelingen, gewekt door het kabaal, startten te vuren in de lucht waarop de taliban-leden wegvluchtten.

De volgende morgen ging u naar het dorp waar uw vader verbleef. Nadat u de situatie van de vorige avond uit de doeken had gedaan, ging hij terug naar het dorp. U moest schuilen bij een vriend van uw vader. U was een drietal dagen bij die vriend ondergedoken toen uw vader u kwam opzoeken. De taliban was langs geweest bij u thuis. Ze zochten u omdat u het vuur had geopend op de taliban. Iemand had de taliban op de hoogte gebracht dat ook uw broer had geschoten op de taliban. Aangezien ze u niet konden vinden, namen ze uw broer mee. Uw vader ondernam pogingen om uw broer vrij te krijgen door onderhandelingen met de dorpsoudsten van de vijandige dorpen te starten maar die legden alle verantwoordelijkheid bij de taliban. Hierna werd u bij de smokkelaar ondergebracht. Het conflict tussen de twee stammen brak na dit incident in alle hevigheid los. U durfde geen klacht in te dienen bij de autoriteiten. U vermoedde dat er links waren tussen de autoriteiten en de taliban die uw aanwezigheid aan de taliban zouden rapporteren. Een maand tot twee maanden voor uw vertrek ging u uw taskara ophalen. U deed dit omdat de smokkelaar u via het vliegtuig uit het land wou smokkelen. Nadien werd beslist u toch over land de grens te laten oversteken.

U ontvluchtte Afghanistan begin 2008 en kwam aan in België op 26 december 2011 waar u op 28 december 2011 asiel aanvraag.

Bij uw terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u twee taskara's en enkele jirga-beslissingen van de ouderen die uw problemen met de andere stam bevestigen voor.

B. Motivering

*Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. **De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zo weinig coherent zijn en zo weinig plausibiliteit vertonen dat er geen geloof kan aan gehecht worden.***

*In eerste instantie is het vreemd dat u persoonlijk uw taskara afhaalt in het districtcentrum (CGVS p. 2) ondanks uw vrees voor links van de taliban bij de autoriteiten (CGVS p. 8). Als u persoonlijk uw taskara afhaalt bij de autoriteiten bestaat immers het risico dat de taliban hiervan op de hoogte wordt gebracht. **Het is dan ook opmerkelijk dat u de verbanden tussen de autoriteiten en de taliban inroept om geen klacht in te dienen bij de autoriteiten (CGVS p. 8) maar er geen graten in ziet om uw taskara af te halen bij diezelfde autoriteiten.***

Verder moet worden opgemerkt dat de door u geschetste aanloop naar uw problemen weinig coherentie vertoont. U doet bijvoorbeeld uitschijnen dat uw vaders beslissing om de taliban toegang tot jullie huizen en de moskee te weigeren, de deur openzette voor de vijandige dorpen om de taliban naar hun kant te lokken (CGVS p. 7). U verklaarde dat na de beslissing van uw vader de vijandige dorpen de taliban accepteerde en dat ze daar mochten verblijven (CGVS p. 7). Dit paste in hun strategie om de taliban aan hun kant te krijgen in het lokale stammenconflict (CGVS p. 12). Op zich is het aannemelijk dat de dorpen met wie uw dorp in conflict ligt deze kans aangrijpen om zich van de steun van de taliban te verzekeren, ware het niet dat u eerder in het gehoor had verklaard dat de vijandige dorpen reeds lang voor de beslissing van uw vader de taliban verwelkomden (CGVS p. 10) en dat het de mensen van die dorpen, meer specifiek A. H., was die de taliban huizen in uw dorp aanwees waar ze terecht konden voor hulp (CGVS p. 10, 11 en 14). **Het is dan ook weinig logisch om te beweren dat de beslissing van uw vader de vijandige dorpen in staat stelde om de taliban in hun dorpen op te vangen en de taliban zo te gebruiken in hun lokale conflict met uw dorp als blijkt dat ze dit reeds lang voor de beslissing van uw vader een goeie relatie hadden met de taliban.**

Daarnaast is het weinig geloofwaardig dat u weigert om de sleutel van de moskee aan de taliban te geven. U had immers verklaard dat de beslissing van uw vader om de taliban geen toegang meer te geven tot jullie huizen en de moskee weinig indruk maakte. In het begin kwamen ze wat minder maar na verloop van tijd kwamen ze terug om hulp vragen zoals voorheen (CGVS p. 12). U voegde eraan toe dat ze ook bij jullie kwamen en dat uw vader dan de sleutel van de moskee gaf omdat hij geen andere optie had (CGVS p. 12). Hierbij moet nog worden opgemerkt dat dit de periode was waarin A. H. uw familie had bedreigd met de dood indien jullie de taliban geen hulp boden (CGVS p. 11). **In deze omstandigheden is het dan ook weinig waarschijnlijk dat uw vader zijn zoon zou verbieden om de sleutel van de moskee af te geven aan de taliban in zijn afwezigheid (CGVS p. 7). Indien uw vader het beste voor had met zijn gezin zou hij u nooit opgedragen hebben om de sleutel niet af te geven gelet op het feit dat hulp aan de taliban weigeren zwaardere gevolgen kon hebben dan de sleutel gewoon af te geven zoals ook uw vader voordien deed (CGVS p. 12).** Bovendien is deze verklaring niet coherent met uw latere verklaringen hierover. Toen u gevraagd werd waarom u die sleutel niet gewoon heeft afgegeven, antwoordt u dat taliban u en uw vader beledigden en u daardoor zodanig van slag was dat u niet meer helder kon nadenken (CGVS p. 12). **Deze uitspraak staat dus reeds in contrast met uw eerdere uitspraak dat u de sleutel niet gaf omdat uw vader het u had opgedragen maar vertoont ook een fout in de chronologie.** Toen u uw asielrelaas uit de doeken deed, bleek immers duidelijk dat u eerst de sleutel weigerde af te geven en dat de taliban u daarna begon uit te schelden (CGVS p. 7).

Vervolgens ondermijnen ook uw verklaringen over de ontvoering van uw broer uw geloofwaardigheid. Als u gevraagd wordt hoe de ontvoering gebeurde, antwoordt u dat u geen getuige was en u daarom geen details kan geven (CGVS p. 12). **Uw antwoord vertoont een duidelijk gebrek aan interesse in uw eigen problemen.** Van een asielzoeker mag nochtans een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak worden verwacht, waarbij deze ernstige pogingen onderneemt om voor zichzelf duidelijkheid te scheppen omtrent de kernaspecten van zijn asielrelaas. **Dat u dit niet doet ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen.** Over de ontvoering wist u nog te verklaren dat de taliban eigenlijk op zoek was naar u omdat u het vuur op hen had geopend (CGVS p. 8). Toen uw vader hen zei dat hij geen idee had waar u zich bevond, werd de taliban op de hoogte gebracht dat ook uw jongere broer betrokken was bij het vuurgevecht en hebben ze hem ontvoerd (CGVS p. 8). Even later vermeldt u dat ze naar u op zoek waren en toen bleek dat u er niet was ze uw broer maar hebben ontvoerd (CGVS p. 12). Ten eerste kan men zich de vraag stellen hoe de taliban zou geweten hebben dat u op hen had gevuurd? U had misschien wel het woord gevoerd tijdens de discussie met de taliban (CGVS p. 7) maar dit kan geenszins verklaren hoe ze wisten dat u degene was die op hen had geschoten. U had een immers goed zicht op de taliban-leden, die u niet kende aangezien u hen vroeg wie ze waren, vanuit de wachttorens (CGVS p. 7). Verder was er weinig kans dat de taliban u zou kennen aangezien de taliban-leden die om hulp komen vragen telkens nieuwe mensen waren (CGVS p. 10). Bovendien kan men uit uw beschrijving van de wachttorens uitmaken dat de taliban u onmogelijk geïdentificeerd kon hebben gelet op het feit dat u voor hen niet eens zichtbaar bent in de toren (CGVS p. 7). **Voor wat deze taliban-leden, die meer dan waarschijnlijk nieuw waren in het gebied, betreft, was het dus onmogelijk uit te maken met wie ze te maken hadden, laat staan wie op hen vuurde.**

Ten tweede is het niet echt duidelijk wanneer de taliban op de hoogte zou zijn gekomen van uw broers betrokkenheid. Als u gevraagd wordt of de taliban enkel naar u op zoek was, antwoordt u

dat ze achter u kwamen maar dat iemand de taliban had verwittigd dat ook uw broer betrokken was bij het vuurgevecht (CGVS p. 8 en 12). U voegde eraan toe dat ze u niet konden vinden, dat iemand hen dan op de hoogte bracht van uw broers betrokkenheid en dat ze dan maar uw broer ontvoerd hebben (CGVS p. 8). Hieruit kan men afleiden dat de taliban dus pas nadat ze u niet konden vinden op de hoogte werden gebracht van de rol die uw broer speelde in het verhaal. Als u even later gevraagd wordt of ze naar u op zoek waren of naar u en uw broer, antwoordt u dat ze voor u kwamen maar dat éénmaal de taliban in het dorp was iemand ze had gewaarschuwd van uw broers betrokkenheid (CGVS p. 12 en 13). **Het is reeds vreemd dat de taliban, alhoewel ze reeds vooraf op de hoogte zouden zijn gebracht van uw broers betrokkenheid (in het dorp dus), eerst naar u op zoek zouden gaan en zich pas op uw broer concentreren als blijkt dat u afwezig bent (CGVS p. 8 en 12) maar daarnaast heeft uw verklaring dat de taliban initieel enkel naar u op zoek gaan en pas in het dorp geïnformeerd worden over uw broers betrokkenheid een wel zeer speculatieve inslag.** U maakt immers het intentieproces van de taliban die naar u op zoek zijn op zonder dat u zich op iets baseert. **Hoe kon u weten dat de taliban op stap gaan met de gedachte om u te vinden en pas in het dorp werden geïnformeerd over uw broers betrokkenheid?** U verklaarde dat het uw vader was die u dit had gezegd (CGVS p. 13). Indien uw vader dit daadwerkelijk gehoord zou hebben dan kan men verwachten dat uw vader ook te weten kon komen wie uw broer verraden heeft aan de taliban. Gevraagd of uw vader heeft geprobeerd om te weten te komen wie uw broer aan hen heeft gerapporteerd, antwoordt u vreemd genoeg dat u het niet weet (CGVS p. 14). **Opnieuw een flagrant gebrek aan betrokkenheid in uw eigen problemen.** De persoon die dit vermeld heeft aan de taliban is immers verantwoordelijk voor de ontvoering van uw broer. **Dat u dan ook niet de minste interesse aan de dag legt voor wie verantwoordelijk is voor de ontvoering van uw broer doet uw geloofwaardigheid verder afbrokkelen.**

Ten slotte moet nog worden opgemerkt dat uw verklaringen over de bedreigingen van A. H. weinig doorleefd zijn. Als u gevraagd wordt of u schrik had van A. H., antwoordt u op een afstandelijke wijze hij is één van de gewilde taliban door de autoriteiten, er zijn vier belangrijke, één van hen is A. H. (CGVS p. 9). Als u nogmaals dezelfde vraag wordt gesteld, antwoordt u dat u vrees had voor hem omdat u vroeger voor de autoriteiten wou werken maar mannen zoals hij u dit beletten (CGVS p. 9). **Uw antwoorden tonen aan dat u op geen enkele manier persoonlijk betrokken was bij deze man.** Later in het gehoor verklaarde u nochtans dat A. H. uw familie met de dood had bedreigd (CGVS p. 11). Indien u deze dreiging van A. H. effectief had gekregen, had u dit dan ook eerder in het gehoor als antwoord gegeven in plaats van te verwijzen naar de bovenvermelde algemeenheden.

De vaststelling dat de aanloop naar uw problemen weinig coherent is, dat uw verklaringen over het vuurgevecht en de ontvoering van uw broer weinig geloofwaardig zijn, samen met de vaststelling dat u uw taskara gaat afhalen bij de autoriteiten alhoewel u hen verdenkt van banden met de taliban en weinig doorleefde verklaringen aflegt over de dreiging die u het hoofd moest bieden, tonen aan dat uw problemen in Afghanistan weinig aannemelijk zijn en laten niet toe het voordeel van de twijfel toe te kennen voor wat betreft de essentiële feiten van uw asielrelaas.

In het licht van het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen, toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet beïnvloeden. De twee taskara's bevestigen enkel uw identiteit en achtergrond de welke niet betwist worden. Wat betreft de beslissingen van de jirga in verband met het conflict tussen de dorpen moet worden opgemerkt dat dit zelfgeschreven brieven zijn waarvan de authenticiteit moeilijk achterhaald kan worden. Daarnaast bevat één van de documenten een westerse datum wat deze documenten een gesolliciteerd karakter geeft. Er is immers geen enkele denkbare reden waarom de ouderen de westerse kalender zouden gebruiken op een document dat enkel voor Afghanen bedoeld is. Zeker als men weet dat de ouderen die deze beslissing neerschreven (CGVS p. 3) niet geschoold zijn (CGVS p. 4). Wat er ook van zij, deze documenten kunnen in het licht van uw weinig aannemelijke verklaringen uw geloofwaardigheid niet herstellen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de

Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld. Hoewel u afkomstig bent uit het district Khaz Kunar gelegen in de provincie Kunar, concludeert het CGVS dat u op basis van uw verklaringen een veilig en redelijk vestigingsalternatief heeft in de stad Jalalabad.

U heeft immers voldoende capaciteiten om uw integratie in Jalalabad mogelijk te maken. U werd door uw vader geschoold (CGVS p. 5) en u hebt in Griekenland bewezen over een snelle leercurve te beschikken (CGVS p. 5). Bovendien ligt uw geboortedorp niet zo heel ver van Jalalabad (zie toegevoegde informatie: administratief dossier) en kan uw familie u helpen uw integratie in de stad te vergemakkelijken.

Volledigheidshalve dient ook nog opgemerkt te worden dat volgens het UNHCR voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier). Vanuit het kader van een asiëldossier bekeken is er bijgevolg niets dat uw terugkeer naar Jalalabad in de weg staat.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd. 22 maart 2013; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling (hierna de Vluchtelingenconventie) en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.1.1. Verzoeker stelt dat een vriend van zijn vader de *taskara* ging afhalen bij het districtscentrum en dat hij enkel een aanvraagformulier met zijn vingerafdruk ondertekende.

Verweerder verwijst terecht naar het gehoorverslag waaruit blijkt dat verzoeker verklaarde: “(Ging u persoonlijk om de *taskara*?) Ja, ik ging samen met de vriend van mijn vader bij wie ik verbleef ik nam *taskara* van vader en ging de mijne halen.” (p. 2 gehoorverslag CGVS). Verzoeker verklaarde aldus uitdrukkelijk dat hij persoonlijk zijn *taskara* ging afhalen. De Raad stelt vast dat verzoeker in dit verband tegenstrijdige verklaringen aflegt.

2.1.2. Verzoeker beklemtoont dat de vertaler op het CGVS zijn werk niet goed deed en verscheidene feiten verkeerd werden vertaald, hetgeen hij pas kon vaststellen na ontvangst van de beslissing.

Verweerder wijst er terecht op dat de beschuldiging aan het adres van de vertaler op het CGVS een blote bewering is die niet gestaafd wordt met concrete elementen. Het is niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetisch te stellen dat zijn verklaringen verkeerd vertaald werden. Verzoeker toont niet concreet aan dat de verklaringen die hij heeft afgelegd niet of foutief in het gehoorverslag zijn opgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift een zeer verschillende versie aflegt van het incident met de taliban bij zijn woning. Tijdens het gehoor stelde verzoeker dat hij in het wachttorentje was en vandaaruit zes taliban zag. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij hen door een luikje in de voordeur zag. Tijdens het gehoor stelde verzoeker dat zijn broer vanuit de toren terugvuurde en hij zelf ook startte te vechten vanuit de toren. In het verzoekschrift zou verzoekers broer zich naast het huis bevonden hebben en verzoeker zou in de lucht geschoten hebben. Tijdens het gehoor vermeldde verzoeker ook niet een eenmalige overhandiging van de sleutels van de moskee door zijn vader, maar stelde hij dat de taliban nog naar het dorp kwamen, dat de weigeringsbeslissing van zijn vader geen effect had, dat zij terugkwamen om nachten door te brengen in het huis, maar de vader de sleutel van de moskee gaf (gehoor, p. 12). Tijdens het gehoor kon verzoeker geen enkele bijzonderheid geven over de ontvoering van zijn broer, terwijl hij in zijn verzoekschrift het concreet verloop hiervan weergeeft waarbij zijn broer de dag na het incident door taliban ontvoerd zou zijn en zelfs stelt dat de taliban een ruil voorstelden tussen hem en zijn broer. Verzoeker verbleef eerst een paar dagen bij de vriend van zijn vader en verliet Afghanistan na een maand en half. Het is weinig overtuigend dat verzoeker voor zijn vertrek en tijdens het verblijf bij de vriend van zijn vader geen contact had met zijn vader, die hem zou kunnen inlichten over de ontvoering van zijn broer. Ook tijdens zijn verblijf in Griekenland had verzoeker contact met zijn ouders, evenals in België twee maal tot een achttal maanden voor zijn gehoor (p. 6) en redelijkerwijze kan dan ook verwacht worden dat hij op de hoogte zou zijn van de omstandigheden van de ontvoering van zijn broer tijdens het gehoor.

Daarenboven stelt verweerder terecht in zijn nota: “Verweerder benadrukt dat wanneer verzoeker op het CGVS wordt gevraagd hoe de ontvoering gebeurde, hij geen getuige was en daarom geen details kon geven. Verzoekers antwoord vertoont aldus een duidelijk gebrek aan interesse in zijn eigen problemen. Verweerder antwoordt dat verzoeker, die enerzijds beweert dat zijn vertrek uit Afghanistan te maken heeft de ontvoering van zijn broer (door de taliban die eigenlijk op zoek waren naar verzoeker) en zijn asielrelaas op deze problemen baseert, anderzijds zou hebben nagelaten om zich over al de ontvoering van zijn broer te informeren, is niet ernstig en getuigt van een manifest gebrek aan interesse voor zijn beweerde problemen. Redelijkerwijze kan immers worden verwacht dat hij in het kader van zijn asielaanvraag zich zou inlichten over de problemen waarop hij deze aanvraag baseert (RvV, nr. 41.589 van 15 april 2010). Verzoeker kan zich dan ook niet verschuilen achter het stilzwijgen van een dorpsbewoner.

Verweerder wijst er nog op dat de commissaris-generaal zichzelf terecht de vraag stelde hoe de taliban zouden geweten hebben dat verzoeker op hen had gevraagd. Verzoeker had misschien wel het woord gevoerd tijdens de discussie met de taliban maar dit kan geenszins verklaren hoe ze wisten dat

verzoeker degene was die op hen had geschoten. Verzoeker had immers vanuit de wachttorens een goed zicht op de talibanleden die verzoeker niet kende (aangezien hij hen vroeg wie ze waren. Verder was er weinig kans dat de taliban verzoeker zou kennen aangezien de talibanleden die om hulp komen vragen telkens nieuwe mensen waren. Bovendien kan men uit verzoekers beschrijving van de wachttorens uitmaken dat de taliban verzoeker onmogelijk geïdentificeerd kon hebben gelet op het feit dat hij voor hen niet eens zichtbaar was in de torens. Voor wat deze talibanleden betreft (die meer dan waarschijnlijk nieuw waren in het gebied), was het dus onmogelijk uit te maken met wie ze te maken hadden, laat staan wie op hen vuurde.”

De Raad meent dat de verklaringen van verzoeker met betrekking tot zijn persoonlijke problemen met de taliban niet overtuigen.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing stelt: *“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.*

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld. Hoewel u afkomstig bent uit het district Khaz Kunar gelegen in de provincie Kunar, concludeert het CGVS dat u op basis van uw verklaringen een veilig en redelijk vestigingsalternatief heeft in de stad Jalalabad.

U heeft immers voldoende capaciteiten om uw integratie in Jalalabad mogelijk te maken. U werd door uw vader geschoold (CGVS p. 5) en u hebt in Griekenland bewezen over een snelle leercurve te beschikken (CGVS p. 5). Bovendien ligt uw geboortedorp niet zo heel ver van Jalalabad (zie toegevoegde informatie: administratief dossier) en kan uw familie u helpen uw integratie in de stad te vergemakkelijken.

Volledigheidshalve dient ook nog opgemerkt te worden dat volgens het UNHCR voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier). Vanuit het kader van een asioldossier bekeken is er bijgevolg niets dat uw terugkeer naar Jalalabad in de weg staat.”

De herkomst van verzoeker wordt door de verwerende partij niet betwist. Uit de informatie in het administratief dossier “SRB, Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse” dd. 21 maart 2013, (p. 19 en 20) blijkt dat de situatie in Kunar problematisch is. Ook de beschrijving van verzoeker van de situatie in zijn dorp waar hij wijst op veel persoonlijke conflicten tussen de familie en de stammen en de aanwezigheid van taliban en het feit dat sommige mensen werken met de taliban en andere met de regering, die de situatie onveilig maakt (gehoor, p. 4), bevestigt deze situatie van onveiligheid.

Aannemelijk is dat verzoeker in aanmerking zou komen voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in zijn regio.

Artikel 48/5 § 3 van de vreemdelingenwet betreffende het binnenlands beschermingsalternatief luidt als volgt: *“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst :*

*a) geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of
b) toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van § 2; en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van*

het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst overeenkomstig het eerste lid, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker. »

Bij de beoordeling van het redelijk karakter van het binnenlands beschermingsalternatief is volgens UNHCR een individueel onderzoek vereist, rekening houdend met de veiligheid, mensenrechten en humanitaire aspecten in de voorziene plaats van hervestiging op het ogenblik van de beslissing. De volgende elementen dienen in aanmerking genomen te worden: (i) de beschikbaarheid van traditionele ondersteuningsmechanismen, zoals familieleden en vrienden die de verplaatste individuen kunnen huisvesten; (ii) de beschikbaarheid van elementaire infrastructuur en de toegang tot essentiële diensten zoals, sanitair, gezondheidszorg en onderwijs; (iii) de mogelijkheid om in hun eigen onderhoud te voorzien, met inbegrip van kostwinning; (iv) de criminaliteit en eruit voortvloeiende onveiligheid, in het bijzonder in stedelijke gebieden; en (v) de graad van interne verplaatsing van de bevolking in de voorziene plaats van hervestiging.

Volgens UNHCR kunnen mannelijke alleenstaanden en gezinnen zich onder bepaalde omstandigheden vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken. Een individueel onderzoek is echter vereist rekening houdend met de afbraak van het traditioneel sociaal weefsel van het land veroorzaakt door tientallen jaren oorlog, de massale stroom van vluchtelingen en de toenemende interne migratie naar stedelijke gebieden (UNHR Guidelines Afghanistan 2010, p. 39 en 40, in het administratief dossier).

Uit het bovenvermelde artikel 48/5 §3 van de vreemdelingenwet blijkt dat de persoonlijke situatie van verzoeker en de algemene omstandigheden in het voorziene deel van het land betrokken moeten worden bij de beoordeling van het binnenlands beschermingsalternatief.

Deze bepaling dient richtlijnconform geïnterpreteerd te worden en meer bepaald artikel 8 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, dat als volgt luidt: “Als onderdeel van de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming kunnen de lidstaten vaststellen dat een verzoeker geen behoefte heeft aan internationale bescherming, indien hij in een deel van het land van herkomst:

*a) geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt; of
b) toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 7, en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.*

2. Bij de beoordeling of een verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst overeenkomstig lid 1, houden de lidstaten bij hun beslissing over het verzoek rekening met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in overeenstemming met artikel 4. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat zij beschikken over nauwkeurige en actuele informatie uit relevante bronnen, zoals de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor vluchtelingen en het Europees Ondersteuningsbureau voor asielzaken.”

Uit de woorden “Als onderdeel van de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming kunnen de lidstaten vaststellen” kan afgeleid worden dat de bevoegde asielinstantie moet aanwijzen waar er een veilig vestigingsalternatief voorhanden is voor de betrokkene in het land van herkomst. De bevoegde asielinstantie zal moeten oordelen dat deze plaats veilig is in de zin dat de betrokkene “geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt” of, “toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 7” van de richtlijn, “hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang verschaffen tot dat deel van het land” en “redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt”.

De bevoegde asielinstantie moet: “beschikken over nauwkeurige en actuele informatie uit relevante bronnen” met betrekking tot de bovenvermelde elementen (in dezelfde zin: Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer, DOC 2555/001 – 2556/01, p. 10-11).

De “ *persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in overeenstemming met artikel 4*” van de richtlijn betreffen de relevante elementen voor de beoordeling van het binnenlands beschermingsalternatief en onder meer zijn achtergrond, ook die van relevante familieleden, en zijn geslacht en leeftijd. De bevoegde asielinstantie lidstaat heeft tot taak om de relevante elementen in dit verband in samenwerking met de verzoeker te beoordelen (artikel 4.1. van de richtlijn). Dit houdt in dat de bevoegde asielinstantie de betrokkene moet confronteren met het veronderstelde binnenlands beschermingsalternatief en dat de betrokkene zijn medewerking dient te verlenen en de hogervermelde relevante elementen moet kenbaar maken.

Bij de beoordeling van de redelijkheid van het beschermingsalternatief dient rekening gehouden te worden met de eventuele schendingen van de artikelen 2 en 3 van het EVRM. Ook socio-economische factoren kunnen relevant zijn bij de beoordeling van het binnenlands beschermingsalternatief. Uit de verwijzing naar “ *de algemene omstandigheden in dat deel van het land*” blijkt dat deze relevante socio-economische factoren betrekking hebben op de socio-economische situatie in dat deel van het land van herkomst.

De informatie in het administratief dossier (SRB, “ *Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse*” p. 22) stelt dat de situatie in Jalalabad redelijk veilig is daar het ANSF de veiligheid in grote steden steeds efficiënter controleert en het aantal aanslagen relatief laag is evenals het aantal burgerslachtoffers (SRB, p. 22). De Raad stelt echter vast dat de SRB met betrekking tot de beschrijving van het conflict stelt dat van alle publieke bronnen UNAMA en ANSO (*Afghanistan NGO Safety Office*) actueel over de meest systematische en gedetailleerde analyses beschikken, maar dat de SRB gebaseerd is op ANSO rapporten tot november 2012 en het tweede semestriële rapport van UNAMA voor 2012 en de situatie bespreekt tot 31 december 2012. Dit geldt ook voor de beschrijving van de situatie in de Provincie Nangarhar en Jalalabad-stad (SRB, Regionale Analyse, p. 22-23).

In het kader van het declaratoir karakter van de hoedanigheid van vluchteling en behoefte aan subsidiaire beschermingsstatus dient de Raad zich in volle rechtsmacht uit te spreken rekening houdend met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het ogenblik dat hij een beslissing neemt over de asielaanvraag, in beginsel de datum van de zitting.

In het kader van het declaratoir karakter van de hoedanigheid van vluchteling en behoefte aan subsidiaire beschermingsstatus dient de Raad zich in volle rechtsmacht uit te spreken rekening houdend met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het ogenblik dat hij een beslissing neemt over de asielaanvraag, in beginsel de datum van de zitting.

Rekening houdend met het volatiële karakter van het conflict is dit geen voldoende actuele informatie. Er ontbreken essentiële elementen die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet).

De bestreden beslissing stelt met betrekking tot het binnenlands beschermingsalternatief: “ *U heeft immers voldoende capaciteiten om uw integratie in Jalalabad mogelijk te maken. U werd door uw vader geschoold (CGVS p. 5) en u hebt in Griekenland bewezen over een snelle leercurve te beschikken (CGVS p. 5). Bovendien ligt uw geboortedorp niet zo heel ver van Jalalabad (zie toegevoegde informatie: administratief dossier) en kan uw familie u helpen uw integratie in de stad te vergemakkelijken.*”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker niet naar school geweest is, maar thuis koranlessen kreeg van zijn vader en ook “ *basic knowledge*” zoals schrijven. Verzoeker kan niet lezen en schrijven, maar kent het alfabet in Pashtou. Hij leerde ook zijn naam schrijven in het westers alfabet in Griekenland. Hij spreekt Pashtou en leerde in Griekenland een beetje Dari van Afghanen. Hij kan het verstaan maar niet spreken. Zijn beroep was landbouwer. Hij verzorgde ook de dieren en had een hond. Zij hadden ook een soort vogels en bracht hout naar huis en zo (gehoor, p. 3).

De vraag rijst echter of de bovenvermelde in de bestreden beslissing aangehaalde elementen volstaan om in Jalalabad een nieuw leven te kunnen opbouwen. Noch de bestreden beslissing noch de informatie in het administratief dossier geeft enige informatie over de vraag of een landbouwer met een beperkte scholing zich redelijkerwijze zou kunnen vestigen in Jalalabad. De Raad stelt vast dat er ook op dit punt essentiële elementen ontbreken om te kunnen oordelen of er in het specifieke geval van verzoeker, gelet op zijn persoonlijke omstandigheden, kan worden geconcludeerd dat er sprake is van een redelijk vestigingsalternatief in Jalalabad.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 april 2013 wordt vernietigd.

Artikel 3

De zaak wordt teruggezonden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, toegevoegd rechter in
vreemdelingenzaken

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

G. de MOFFARTS